

От. Иванъ.

Той е братъ на Асѣня.

Асѣнь.

Но Иванку... какво иска той? Почеститъ ли му сж малко?

От. Иванъ.

Той иска да стане български царъ и за това е готовъ и да убие Асѣня.

Асѣнь (съ въздъшка).

Върниятъ и храбриятъ Иванку! моятъ любимецъ!...
(клати глава) И велможитъ сж съ него, на ли?

От. Иванъ.

Най-главнитъ.

Асѣнь (усмихва се горчиво).

Така, така... Милку, Добринъ, Драгомиръ... Какъ той плачеше и съжелъваше падането на брата ми! какъ и сега, преди малко... (клати презрително глава) Презрънниятъ!... А! сега си обеснявамъ всичко... Какво заблуждение! Злочестнитъ!...
(разхожда се умислено).

От. Иванъ.

Царю! всѣка минута е скѣпа.

Асѣнь (спираща се).

Така, така, трѣба да се бърза. Асѣнь не трѣба вече да се заблуждава, не трѣба вече да мисли, че любовта на народтъ и велможитъ му е крѣпка заштита противъ всѣко зло... Така! Нѣка и тѣ познаятъ гнѣвътъ ми (понѣчва да свика тѣлохранителитъ).

От. Иванъ (улавя го за ръката).

Не смѣй, Асѣне! въ палатътъ и въ крѣпостта се разпо-
реждатъ тѣ, а надъ тукашнитъ войскари главенъ началникъ е Иванку. Стражата, тѣлохранителитъ...